

Екатерина Ненчева

Луната тихо грееше над
нас...

Луната тихо грееше над нас...
Трептахме двама ний в захлас:
и грееше чудно твоя лик –
облян от лунния светлик!

Унесена във твоите очи,
облени с лунните лъчи;
ах, първи път тогава в тях
дни светли мен усмихват се видях!...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6479>]